

Вълчо едвамъ се изкопчилъ и избѣгалъ въ пещерята.

— Какво направи, бре вълчо? — попитала го вълчицата. — Кжде ти е огънътъ и лулата?

— Охъ, остави се, — казалъ вълчо и въздъхналъ. — До день днешенъ не бѣхъ патилъ такова патило. Щомъ влѣзохъ въ кжши, единъ рунтавъ обушаръ ме мушна съ остро шило толкова силно, че отхвъркнахъ чакъ въ огнището. Стисна ме тогава единъ ковачъ съ нагорешени клещи за ушитѣ. А чиракътъ му засѣска като змия надъ главата ми. Единъ ловецъ съ дълги уши току тичаше като лудъ изъ кжши. Търсѣше пушката си да ме убие. Добре, че не я намери. Пазачътъ на кжщата пъкъ бѣше се покачилъ на покрива и викаше колкото му гласъ държи: „Дръжте крадеца! Дръжте крадеца!“ Добре, че ме не хванаха. Щѣше да ми отиде животецътъ.

— Тагава да бѣгаме отъ тука! — рекла вълчицата.

— Бѣгай да бѣгаме, да се спасяваме! — добавилъ вълчо.

Вълкътъ и вълчицата избягали, а сговорнитѣ другари останали да си живѣятъ на воля въ гората.

Преведе Гено Дочевъ.

УЧЕНИЯТЪ СИНЪ.

Единъ синъ се учелъ въ града. Той си дошълъ презъ лѣтото въ село.

— Синко, — казалъ баща му, — вземи вилата, па хайде на ливадата, да съберемъ сѣното.

Не му се работѣло на сина, та рекълъ:

— Азъ се учихъ на толкова много науки въ града, че почти всички селски думи съмъ забравилъ. Какво е това вила?

Безъ да чака отговоръ, синътъ излязълъ на двора. Като минавалъ край плѣвнята, бутналъ една изправена вила. Тя паднала и го ударила по главата. Тогава синътъ се хваналъ за главата и казалъ:

— Кой ли глупакъ е изправилъ тука тази вила, та ме удари по главата?

— Много добре стана! — обадилъ се бащата. — Нека отъ вилата научишъ най-голямата наука — да не забравяшъ никога да работишъ.

Левъ Толстой.